

W. 6. 1
Kopier

Junkerns Förmyndare.

Romantisk Opera

i

Två Akter.

af Pinello

Musiken af A. G. Ingelius.

Å B O.

Frenckellska boktryckeriet, 1861.

Imprimatur: *L. Heimbürger.*

PERSONERNA:

Fru **Kristina Klausdotter Horn.**

Krister, } hennes barn.
Cecilia, }

Jungfru **Sigrid Carpelan.**

Fru **Walborg Fleming.**

Sigge Larsson, } Riddare.
Karl Gustafsson, }

Erik Gustafsson, Borgfogde.

Svante, Vapensven.

Lars Olofsson, Sigges väpnare.

En tjänsteflicka.

Soldater, Jägare och tjänstefolk.

Händelsen föregår på Kankas herresäte 1525.

Första Akten.

Första Scenen.

Ett kapell. Till höger en Mariabild, framför hvilken Fru Kristina knäböjer med sina barn; längre bort borgfolket.

Innan ridån går upp, hör man kapellklockan kalla till morgonbön.

M 1.

Chör. (*Pregliera alla capella.*)

Himmelska, moder, hör våra sånger,
Du som der vakar med stjernornas här!
Ofta ditt öga
Ned från det höga
Skådat vår synd och skådat vår ånger
Ack! äfven nu att hoppas oss lär.

Aria.

Kristina (*stiger upp och lägger
sina händer på barnens hufvuden*).

Och dessa små, du skydde dem båda!
För hvarje fara, för hvarje våda
Skydde du öck deras stöd, deras far! —
Älskad och saknad i år och i dar. —
Kom mina barn, o! låtom oss bedja:
Mätte försynen nådigt tillstädja
Ämmu att glädjen i fäderneborgen
Skingra må oron, tviflet och sorgen.

Chör.

Heliga moder, bönen du höre!
 Snart du vår länsherre hit återföre!
 Var honom när,
 Din nåd beskär
 En hvar den han har kär!

(Kristina går ut till höger. En tjensteflicka går framför henne med en kandelaber, en annan följer henne med begge barnen. Alla andra gå till venster. Den sista flickan uppehålls af de inträdande.)

Andra Scenen.

Borgfogden Erik, Svante och Tjensteflickan.

Erik.

Bönen tyckes redan vara slutad. — *(Till flickan.)* Jag önskar så fort som möjligt tala med Fru Kristina.

Tjensteflickan.

Jag skall underrätta henne derom *(går)*.

Erik.

Jag har nyss fått ett budskap från hennes herre. — Du känner det. — Jag vet att Fru Kristina ej vill skiljas från sina barn, derföre har jag beslutit att sjelf ledsaga dem — och du blir här i mitt ställe.

Svante.

Ni kan lita tryggt på mig.

Tredje Scenen.

De förre. Fru Kristina skyndar in.

Kristina.

Du har underrättelse från min man; Erik? Hvar finnes han? Kommer han snart till-

baka? Är han frikänd för den falska anklagelsen och har han åter heder och anseende vid Kung Gustafs hof och i hela riket såsom fördom, innan motgången och olyckan gästade vårt hus?

Erik.

Min ädla Fru! Er herre och man och vi alla hysa det hopp att allt ännu skall lyktas väl — — — emedlertid har hans fiende utlagt en ny snara.

Kristina.

Är då mättet annu ej fullt?

Erik.

Ni vet att Herr Sigge till Suckis är er Herr mans närmaste frände på svärdssidan — åtminstone här i landet

Kristina.

Den förhatliga Riddar Sigge, den niding som är skulden till all vår olycka!

Erik.

Så är det, min Fru.

Kristina.

Aldrig ha mina ögon sett honom och dock är han en styggelse och fasa för mig.

Erik.

Under det vår herres rättegång står på och han hålles fängslig på Gripsholms slott och möjligtvis kan blifva förvist från land och rike så tror åtminstone Riddar Sigge.

Kristina.

Och det vågar han tro?

Svante.

Hans onda tanke vågar mer än det.

Erik.

Så tror han att då ni, ädla Fru, ej kan förstå att sjelf lemna er son den uppfostran, som höfves ett barn af hans börd, tillkommer Herr Sigge den unga Kristers upptuktan. Ni vet att Herr Sigge är här den närmaste arvingen efter er son — ty den unge Klas Horn till Aminne, som drog utomlands, lär vara död; honom har man ej hört omtalas på många år — som sagdt, Herr Sigge vill nu uppfostra barnet och efterse godset, medan vår husbonde är borta Ja, min Fru! han har genom ränker och falskhet bragt det derhän, att Konungen satt honom till förmyndare för er son och för allt som i framtiden kan tillfalla junkern.

Kristina.

O, han skall döda mitt barn!

Erik.

Samma fruktan hyser äfven vår husbonde och derföre låter han genom mig bedja er att hemligen sända den lilla junkern till sin faders frände på mödernesidan till Herr Nils på Lechtis. Ingen utom vi här skulle då veta hvar han vore Er sjelf och er lilla jungfrudotter anbefaller han att söka skydd hos nunnorna i Nädendal.

Kristina.

Tror du att Riddar Nils ej kan emotta oss alla.

Erik.

Det kan och vill han säkert, men resan blir för mödosam för er.

Kristina.

O! hvad vill det säga, emot att skiljas från min lilla Krister. Mina barn äro min enda tröst under den grymma tid jag saknar och sørjer min make. — För hans skull lemnade jag föräldrar och fäderne-hem — har du då icke hört och sett allt, hvad jag som maka och mor haft modt att försaka.

Æ 2.

Romanza.

Jag fördes bort på havets våg,
Långt från ett älskadt hem;
Ej mina vänner mer jag såg
Jag hastigt slets från dem.
Blott vid min makes tagna bröst,
Der fann jag åter frid och tröst.

Och åter ryckt ifrån hans famn
Jag nu så ensam är!
Dock nej! ännu hans dyra namn
Och minne är mig när,
Och barnen, o, de kära små
För dem så ömt jag vaka må!

(Erik och Svante, som under sången sakta samtalat med hvarandra, vända sig nu till henne.)

**Recitativ, Terzett och
Melodram.**

Erik.

Så drag då hän, om du har mod
Att trotsa mången fara.

Svante.

Med dina barn, o moder god
Du i Guds skydd skall vara.

Erik och Svante.

Nu skynda bort på skogens stig
Och innan dag upprinner
Du säkert räddning finner
För barnen och för dig.

Kristina.

Ja! mina vänner jag har mod
Att trotsa hvarje fara.

Erik och Svante.

Med dina barn, o moder god
Du i Guds skydd skall vara.

*Fru Kristina skyndar ut till höger; de and e till
venster. Skådeplatsen blir mörk och förändras, hvarun-
der musiken fortfar och öfvergår med jägarsignaler till*

Fjerde Scenen.

*Dagen bryter fram, det blir småningom ljus. Tea-
tern föreställer en skog. Jägare infinna sig, straxt deref-
ter Jungfru Sigrid, Sigge och Karl.*

N 4.

Chör.

Dagens ljus så klart sig tänder,
Solen varma strålar sänder
Öfver jord och berg och dal;
Skogen kylig är och sval.

Qvinnor.

Samloms flickor, samloms qvinnor
Alla raska jägarinnor!

Chör.

Jägarsång och jägarfröjd
Stige upp mot himlens höjd.

Aria.

Sigrid (kommer in).

Så frisk är skogen och jorden så grön,
Så högblå himmeln och blomman så skön
Och hararne prassla i snåren
I höganloft bygga foglarna små
Och glädtigt de sjunga — hör på, hör på!
La, la, la
O hur skön är vår jord!
Och friheten bor
Uti skogen!

Nyss uti gyllene salar jag stod,
Der bortdog min glädje, der svek mitt mod —
Jag saknade himlen och ljuset;

Men fogeln flög ut ur sin gallrade bur
Och sjunger så glad i den fria natur
La, la, la
O, hur skön är vår jord
Och friheten bor
Uti skogen!

Chör.

O hur skön är vår jord
Och friheten bor
Uti skogen!

Sigge.

Ni tar misste, ädla Jungfru! då ni tror att
fogeln sjunger i glädje öfver sin frihet, tro mig!
det är endast kärlek han tolkar med sina toner.

Sigrid.

Kärlek? nej, nej! det förstår jag bättre —
han sjunger af sällhet och glädje och

Sigge (betydelsefullt).

Boet är färdigt. Han kallar sin maka —
huru lycklig om hon kommer!

Sigrid.

Har han en maka, så kommer hon nog.
Men var säker att den fogel, som sjunger glä-
dast icke är den, som skall flyga omkring för
att söka grässtrån till sitt bo. (*Vänder sig till de
andra damerna.*) Ni tänka säkert, som jag.

(*De tala sakta med hvarannan.*)

Karl (afsides).

Hvad det gläder mitt hjerta, när hon talar
med honom i den tonen. — Jag dåre! mitt öde
blir därför icke bättre.

Femte Scenen.

De förre. Fru Walborg.

Walborg (till Sigrid).

Nå så finner jag dig, ändligt här, min
hjärtans lilla fränka. Du får ju fram som Kung
Jehu. Hade du icke stigit af hästen, der vid
kärret, så hade vi väl aldrig sett dig mera. —
Men hvar äro vi — jäså nu vet jag; mången sol
har gått upp sedan jag sist var här.

Sigrid.

Men min lilla söta moster behöfde ju icke
följa mig. Det finnes många nog att vaka öfver
mig — Riddar Sigge och flere andra. Der hemma
på Odensaari har jag endast en tärna i mitt följe
och oftast ingen. Min gångare och jag äro gamla
bekanta.

Walborg.

Du bör veta, mitt sockergryn, att det pas-
sar sig ej för unga förnäma jungfrur att flyga
fram på det viset.

Sigrid.

Har jag då icke länge nog varit i bur?

Walborg.

I bur — hvad behagas?

Sigrid.

Ja! har jag icke varit till hofs?

Walborg (niger för Sigge).

Riddar Sigge! tillåt mig några ord
Tro ej att jungfru Sigrid är så uppfostrad, som

man kunde sluta af hennes tal. Felet är att hon alltför tidigt har fått följa sin egen vilja.

Sigrid.

Och trädet måste böjas, medan det är ungt.

Walborg (som förut).

Jag har det hopp, att eftersom hon nu är öfverlemnad i min tukt och omvårdnad

Sigrid (niger djupt).

Och med ett sådant mönster för mina ögon (Hon kysser hennes hand, kastar derpå sina armar om henne, kysser henne och svänger henne i detsamma rundt omkring.)

Walborg.

Stilla då, stilla då! (afsidet i det hon drar sig tillbaka). Jag måste gifva bort henne, ju förr, desto helre.

Sigrid.

Min stackars lilla moster har fått ett olydigt barn att uppfostra och så odygdigt sen.

Walborg.

Ja det sista, det är sammt. Och eftersom du har ärft gods och gårdar i Kungens alla riken och länder, så bär det af ifrån det ena stället till det andra. På hofvet gjorde du bekantskap med Riddar Sigge, han erbjöd sig att ledsaga oss till Finland — i går kommo vi till Odensaari och redan till i dag, vid första solstråle, har du stämt möte med vänner och grannar här i skogen.

Sigrid.

Jag måste väl ta mitt finska fädernegods och min födelsebygd i skärskådande. — Den jord vi här stå uppå, är det er, Herr Sigge eller är det min!

Sigge.

Denna skog här i dalen tillhör ingendera af oss, den lyder under Kankas herresäte.

Walborg.

Den tillhör då Riddar Horn, som sitter fängnen på Gripsholm och som misstänkes af Kung Gústaf?

Sigge.

Ja, min Fru!

Walborg.

Och hvem skulle hafva trott det om den ståtliga herrn. Han var en perla ibland allt ridderskap, förrän detta inträffade.

Sigge (till Sigrid).

Det blir numera intet svårt för mig, då jag skall taga hans gård och gods under min värjo, att vid ett egoskifte få denna skogsslott lagd till min eller er mark, min ädla jungfru!

Karl (närmar sig).

Derpå skall Herr Horn aldrig ingå, emedan det är för honom alltför nödvändigt att bibehålla saltsjöstranden här.

Sigge (till Sigrid, stolt).

Hvem är denne yngling?

Sigrid.

Han har följt min far i mången fejd och var honom mycket kär. — Min far har vid sin död anbefallt honom såsom en vän och broder åt mig — hans namn är

Sigge.

Ah, jag förstår Den första anledningen till min hitresa var som sagdt uppsigten öfver Ridder Horns egendomar.

Walborg (förmärad).

Det var således ej för att vara vår beskyddare?

Sigge.

Kan ni förlåta mig?

Walborg.

Man måste väl det, ty ni förstår att föra resande omkring, så att man till slut hvarken vet hvar man har varit eller hvar man är.

Sigrid.

O! ett sådant lif, det tycker jag om.

Walborg.

Men intet jag, det tillstår jag.

N 5.

Aria capricciosa.

I hvilka svåra tider tyvärr ej lefva vi?
Nu qvinnan hon vill vara som mannen så fri.
Titt häst hon sätter öfver dike och gürde;
Kan läsa och skriva liksom våra lärde.

Sigge och Sigrid (skämtande).

Liksom våra lärde.

Walborg.

Liksom våra lärde.

I mina unga dagar var annorlunda skick,
Höfviskt och långsamt man red eller gick,
Rak man satt i högbänk, för munnen var lös
Tala väl man kunde, men fick ej — gunås.

Sigge och Sigrid (skrattande).

Men fick ej gunås.

Walborg.

Men fick ej gunås!

För vår tids unga flicker går ingenting i skridt
Gångaren och tungan de löpa bredt och vidt
Men huru går det? jo! en gång hela tutten
Från hästryggen dimper pladask ned i putten.

Walborg.

Ja! pladask ned i putten.

Sigrid.

Jag skall lägga de orden på hjertat — och
endast hålla mig till höjderna. — Herr Sigge talte
nyss om utsigten på berget der

Sigge.

Ja! i fall ni behagar?

Sigrid.

Och om de ädla Fruar och Jungfrur vilja
som jag. (*De tillkännagifva bifall.*) Endast icke min
lilla moster — hon skall hvila sig under tiden.

Walborg.

Jaså det är på det viset du lägger mina ord på minnet? Som du vill — behagar det dig att klättra upp för berget, intet skall jag gå dig i vägen. — Jag önskar (*niger*) er alla mycket nöje — och outröttliga — ben.

Sigrid.

Tack, tack! (*Går jemte de öfriga, endast Karl stannar kvar och ser efter dem. Fru Walborg sätter sig på en sten i förgrunden.*)

Sjette Scenen.

Fru Walborg. Karl Gustafsson.

Walborg (för sig).

I min ungdom måste de ungas ben gå efter de gamlas hufvuden, men nu ha de unga sjelf hufvuden — och dem måste de gamle lunka efter — så framt de kunna — eljest låta de en sitta, der man sitter och språka med sig sjelf. Men se der har ändock en blifvit kvar. Möjligtvis kan han ha större gagn af mina insigter än de andra af sina utsigter. — Hm! hm! hvarföre dröjer ni här Ridder Karl? — Är det för att hålla mig sällskap, så bry er intet om det, det är ju intet så nödvändigt nuförtiden att visa respekt för de gamla.

Karl.

Min ädla Fru! Ingen ibland de andra skall sakna mig. Jungfru Sigrid och Herr Sigge selsäta allas tankar — och de tu ha ju blott ett öga för hvarandra.

Walborg.

Mig tyckes också att han är den ibland hennes friare, som kommer henne närmast i börd och rikedom.

Karl.

Men ingen står henne fjernare i hjerta och dygder. Kunde dessa skogar tala och de gamla tornen och källrarne på hans borg, då skulle ni dömma annorlunda.

Walborg (stiger upp).

Alltid talar ni med förtäckta ord; men jag förstår halfqväden visa. Roar det er att höra hvad jag har uppfattat af månet tal, som undfallit er och andra: Ni var en ung och beskedlig gosse, när ni första gången kom till Sigrids faderneborg — hon var barnslig och yr — ni kom, ni for och kom åter och den unga jungfrun vexte upp under tiden men begge två foriforo ni att bete er som barn. Ni tänkte aldrig uppå hvem hon var, och hvad hon hade att vänta här i världen — omsider möttes ni i konungahofvet, der gjorde man ett förfärligt väsen af henne och ni blef misslynt. Hvar gång en friare inställer sig hos henne, finner ni honom behäftad med alla möjliga fel — antingen är han för gammal eller för ung, eller dum, och hennes nuvarande tillbedjare anser ni vara ett människoslägtets plågoris och afskum.

Karl.

Min Fru!

Walborg.

Ja! min gode Herr Karl, ni är sjelf kär i Jungfru Sigrid. Nå! jag tadlar er icke, men tala aldrig med mig om er kärlek. Ni vet likasåvil

som jag att adlig börd utan rikedom passar lika bra tillsammans, som en glänsande rustning och en vadmalströja. (*Hon sätter sig åter.*)

Karl.

Tro mig, Fru Walborg — jag vet mer än väl att mot henne är jag — intet; men fastän glömd och förgäten, kan jag aldrig besegra den känsla, som engång var min dröm och mitt hopp.

N 6.

Romanza.

Så glad flöt min barndom på fjellen,
Der sköt jag med furorna opp
Från gryende morgon till qvällen
Bland blommor med Sigrid jag lopp.
Sen fördes jag bort till långt aflägsna dalar,
Till prunkande borgar och lysande salar;
Men Sigrid i världshvimlets ilande ström
Var ständigt min dröm.

Ach, ljuvliga blommor bland minnen
Ni doften och småten väl än,
Men glädjen ej mera ni sinnen
Hos sorgens och tårarnes vän.
Det bor i min själ i mitt klappande hjerta
En känsla så djup och så bitter en smärta,
Ty hopplöst för alltid i världshvimlets ström
Försvunnit min dröm.

(*Han går bort, men uppehålles af Sigrid, som vid slutet af sången har lyssnat.*)

Sjunde Scenen.

De förre. Sigrid, sedan Sigge och de öfriga.

Sigrid.

Jaså! medan vi andra klättra på bergen,
behagar det er att på tu mand hand språkas med

Fru Walborg. — Ni har varit särdeles ordfattig på sednare tider. — Dock hvad ni spar på andra, skänker ni min moster i fullt mått.

Karl.

Skall det vara ett skämt? Jungfru Sigrid!

Walborg (*stiger upp.*)

Ja skall det vara ett skämt, så måste jag tillstå att det faller sig rätt illa. Min ärbarhet är så väl känd både i kungahuset, som öfver hela riket, så att jag nog på en stund kan vara allena och språka med en ungersven, — utan att man behöfver tro — ja! hvad vet jag hvad du menar. — Det vet jag blott att mitt namn har strålat som ett brinnande ljus för Sverges alla qvinnor. Men hvad får man det oakadt höra. — Ach! när blir en qvinna så gammal att hon kan vara fri för de onda tungorna?

Sigrid.

Blif lugn igen min lilla moster.

Karl (*på samma gång.*)

Ja lugna er!

Walborg.

Det kan jag aldrig! — Men du skall få höra hvarom vi talade.

Karl.

Det skulle blott trötta jungfru Sigrid.

Walborg.

Han tror att den man, som skulle vinna din hand — —

Sigrid.

Det är således om mig han har talat?

Walborg.

Han tror han finner han tänker Ack ännu sjuder och kokar min blod, så jag ej vet, hvad jag säger. För mig någonstäds i skuggan, så att jag kan få svalka mig litet.

(Karl följer henne ut, men kommer straxt tillbaka.)

Sigrid.

Ni vet då så noga hurudan min fästman bör vara?

Karl.

Nej! jag vet blott hurudan han icke bör vara.

Sigrid.

Hör då på.

*Nº 7.***Cavatina.**

Så nöjd och qvick som fogeln
På björkens spåda gren;
Så fager och så älsklig
Som blomman på sin ren,
Så bör den gosse vara jag skänka skall
min tro.

Sin fiende han drage
Emot med lejonmod,
Men blott i ärlig drabbning
Han offre lif och blod!
Så bör den etc.

Och hvart han sig månd vända
Vidt omkring land och sjö,
Han ständigt trogen blifve
Sin lilla fästernö
Så bör den etc.

Karl.

Tro mig Jungfru Sigrid, en sådan man är icke Herr Sigge: Jag önskade att ni någon gång finge se honom utan mask.

Sigrid.

Och innan det sker, måste ni lofva mig att umgås med honom utan någon slags förolämpning.

Karl.

Ja blott ni lofvar mig att icke utan mogen öfverläggning gifva honom er hand.

Sigrid.

Dermed brådskar det intet. Slå emedlertid allt det der ur hägen och tänk helre på huru ni skall föra oss till jagen.

Karl.

Lita tryggt på mig! I denna trakt har jag tillbragt min barndom; jag känner alla vägar här, så väl ofvan som under jorden.

Sigrid.

Finnas här underjordiska gångar; dit måste ni föra oss.

Karl.

De höra till egornes familjehemligheter och böra ej kännas af en hvar. — Jag skall föra er dit, när vi kunna vara säkra för andra.

Sigrid (i/rig).

Vi kunna ju gå dit, medan de andra hvilat sig. Bara ni ännu kommer ihåg vägen?

Karl.

Mätte jag lika lätt kunna föra ert hjerta på
den rätta vägen?

*Nº 8.***Duett.****Sigrid.**

Ett sådant språk jag ej vill höra mer!
Kärleken saknad och tårar blott ger,
Aldrig den lockar mig, nej!
Tänk derpå ej!

Karl.

Gerna jag lydig är, om mitt lif ni än begär
Här blott o nej
Lyda kan jag ej.

Sigrid.

Frihet i lifvet det kärsta mig är
Glad med min frihet i verlden jag går.

Karl.

Djupt i mitt hjerta en spegelbild står
Som om de saligas himmel mig lär.

Ach! blott din åsyn till himmeln mig höjer,
Och när ej mera jag nalkas dig får
Hotfull en afgrund och hemsk för mig står.

Melodram.**Sigrid.**

På sådant sätt ni målet lätt skall fela.

*Nº 9.***Recitativ, Terzett och
Chör.****Karl (recit).**

O lofva mig att aldrig dela
Er ljuvva kärlek med den orm, ni nu ej känner
Hvars svarta gift er glädje snart förbränner.
(*Sigge har kommit in och lyssnat. De öfriga insinna sig
äfven smänningom och stanna i bakgrunden.*)

Sigrid (sång).

I oro jag ej sväfvat
Jag för hans gift ej bafvat.

Sigge (recit).

Hvem är här ormen — mig förklara
För hvem skall jungfrun sig bevara?
Förmätne svara.

Terzett.**Karl drar sitt svärd; Sigge likaså.**

Mitt svärd förstår
Dig gifva svar.

Sigrid.

För långt det går
Ej strid jag tål:
Tillbaka med de blanka stål.

Karl (till Sigge).

Dig svara skall mitt blanka stål.

Sigge (till Karl).

Stor hjälp du har ej af ditt stål
Din fräckhet skall ej nå sitt mål.

Sigrid.

I fall min bön är något värd
Så sänken fort de dragna svärd.

Karl.

Mitt svärd

Sigge.

Mitt svärd

(Begge föra svärdet i slidan.)

Mitt svärd är gömdt.

Mitt svärd är gömdt.

Karl *(för sig).*

Men gömdt är icke glömdt.

Sigrid *(för sig).*Nu allt är glömdt *(visar åt sidan till venster).*

Se i dalen der
Bordet redan dukadt är,
Fridspokalen väntar här.

Sigge.

Pligten än min arm begär.

Karl.

Ren mitt hopp försvunnet är.

Sigrid.

Snart skall hornet åter skalla
Och till jagtens fröjd oss kalla.

Chör.

Jägarsång och jägarfröjd
Stige högt mot himmels höjd!

(Alla skynda ut. Sigge går med sitt följe till höger. Sigrid med de öfriga till venster.)

Andra Akten.*Nr 10.***Introduction och
Melodram.****Första Scenen.**

Fru Kristina leder sin lilla son och följes af Erik, som bär den lilla stickan på armen och ett knyte i handen. De äro alla klädde i bondedrægter.

Kristina.

Hvilken orolig morgon! Vår tysta skog är
liksom förvandlad. — Hvad betyder väl allt detta?

Erik.

Medan ni, nådiga Fru! hvilade der borta,
har jag kunskapat och hört mig före. — Herr
Sigge har i går kommit till Sukkis.

Kristina.

Gud! det är för att rycka mitt barn ifrån
mig.

Erik.

Ni ser, det var ingen tid att förlora. Han
har ett helt sällskap med sig, som har jagat här
sedan dagryningen.

Kristina.

Huru fästligt! — om vi möta honom, i samma stund vi hoppas undfly honom.

Erik (sätter ned barnet).

Att han vore här så tidigt på morgonen, det hade jag icke förmodat — dock att vända om tjenar till intet. Derföre är det bäst att ni väntar här, nådiga fru! några ögonblick, medan jag smyger mig till fiskaren, för att höra åt, om han har sin båt i ordning.

Kristina.

Du går ifrån mig?

Erik.

Var lugn! Jag är snart tillbaka: men för säkerhets skull måste vi till dess gömma de små. — Stackars barn, de ha vakat hela natten och kunna behöfva någon ro; vi skola lägga dem här sålänge. Ingen skall störa deras hvila.

(De tillreda ett läger åt barnen ibland buskarne.)

Kristina (med rörelse).

Och jag skall vaka öfver dem! — Farväl! Gud välsigne er (kysser barnen). Ligg nu stilla mina små snälla barn (vänder sig bort). Jag får ej bedröfva dem med mina tårar.

№ 11.

Duett.

Erik och Kristina.

Er mjuka bädd,
På mossan redd,
Får intet ondt sig närma;

Er ljufva frid
I farans tid
Guds englar må beskärma!
Och sönnen här ej störes,
Ty sakta vaggan röres
Af många blommor små.
Sof sött J hulda två!
Er mjuka bädd,
På mossan redd,
Får intet ondt sig närma;
Er ljufva frid
I farans tid
Guds englar må beskärma.

Erik.

Guds fred! jag dröjer ej länge (går).

Kristina (lyssnar).

Der kommer någon — bort härifrån!

(Gömmar sig i förgrunden.)

Andra Scenen.

№ 12.

Marsch med Chör.

Lars.

På borgen Herr Sigge! var ingen mer kvar,
Helt tomt der var
Ej dit ni behöfver er vända.

Chör (af väpnare).

Ej dit ni behöfver er vända.

Sigge (till Lars).

Säg fort och tydligt — fanns gossen der ej?

Lars.

Hvarken han eller annan, det är säkert, nej!

Krigsfolket.

Så framt de ej gömmas — kanhända!

Kristina (*afsidet*).

Hans ord gälla barnen och mig!

Sigge.

Ställ vakter ut på hvarje stig!
Till denna kust de skola draga.

Lars och Krigsfolket.

{ Till denna kust de skola draga.

Kristina (*afsidet*).

{ Från denna kust vi skola draga.

Sigge, Lars och Krigsfolket.

Fort genomsöken } denna trakt
genomsöken }

De våga trotsa Kungens makt;
Vi snart skola krossa de svaga!

Kristina (*afsidet*).

{ O Gud hjälp i nöden de svaga!

(*Krigsfolket skyndar ut.*)

Sigge (*till Lars*).

Fru Kristina trotsar mig, men det gör hon icke ostraffadt. Jag hvilar icke förr än jag har detta barn i mitt våld — min möda skall icke blifva könlös.

Lars.

Hvilka underrättelser har man om fadren?

Sigge.

Han dömes — såsom jag hoppas — att mistå lifvet.

Lars.

Då blir gossen släktens hufvudman.

Sigge.

Men under min förmyndarevård och i min borg — och der skall han också blifva — så länge han lever.

Lars.

Fru Kristina tyckes hafva fattat misstroende till er?

Sigge.

Hon skall icke komma undan . . . Du är ju säker att Jungfru Sigrid och hennes vänner ännu äro vid frukosten.

Lars.

Ganska säker, Herr Riddare!

Sigge.

Låt spejare emedlertid besätta skogen — både för att ertappa Fru Kristina och för att underrätta mig när Jungfru Sigrid kommer hitåt.

Lars.

Skall ske, Herr Riddare (*går*).

Sigge.

Sjelf skall jag söka öfverallt (*skyndar ut*).

Alla väpnarene (*leande*).

Ha, ha! ha, ha! nej tro oss, nej!
Den duger ej.

Erik.

Duger den ej, då hoppar jag snart nog
I brunnen. — Nehej! jag går till vår krog,
Der glömmar jag sorgen, der får jag mod
I bränvin och öl och kersedranks blod.

Melodram.

Mitt tal då skall flyta som rinnande flod
Så tydligt och klart som i bibeln det stod.
Jag säger: min Bertha! ack, blif min maka,
Så skall den du vill af min knölpåk få smaka.

Alla väpnarene.

Ha, ha! ha, ha! nej tro oss, nej!
Det duger ej.

Recitativ.**Erik.**

Farväl! nu vill jag gå.
(*Högt.*) Helt säkert måsten ni förstå
Till hexan bör jag ensam gå.

Lars.

Nej! vi med dig ska gå.

Cavatina och Chör.**Erik.**

Så låt oss först till krogen gå
Förutan bråk och söl,
Der alleman vi skola få
Det bästa dubbelöl.

Alla.

Ja! låt oss först till etc. (*alla bort*).

Fjerde Scenen.

Fru Kristina, Sigge, sedan Lars och Väpnarene
med Erik. Derefter Fru Walborg, Sigrid,
Karl och barnen.

Kristina (*kommer fram*).

Huru skall det gå honom? — Jag olyckliga!
— Och mina barn! (*Hon vill nalkas barnen, Sigge
kommer in, hon vill åter dölja sig men för sent.*) Him-
mel!

№ 14.**Duett och Sextett.****Kristina** (*afsides*).**Sigge.**

O! ve mig, ve!	Nej se, nej se!
Ej detta möte	Ett herrligt möte
I skogens sköte	I skogens sköte
Jag undflyr mer.	Sig företer.

Sigge.

Mitt vackra barn! hvad söker du i hunden?
Nej stanna då, ej från mig fly!

Kristina (*förrirrad*).

Det var så svalt på morgonstunden —
Jag gick så tidigt från vår by.

Sigge.

Med hjertans kär
Du säkert här
Har velat skämta?

Kristina.

O! så ej säg!
O! låt mig gå min väg!

Sigge.

Den kyss han icke ville hemta,
Gif den åt mig!

Kristina.

Det kan ej ske.

Sigge.

Din toka! ingen skall oss se!

Recitativ.**Lars.**

Herre! en karl!

Sigge (missnöjd).

Säg, hvad du förkunna har!

(till Kristina.)

Du stannar der!

Kristina.

Jag stannar här!

Erik (sakta).

Jag är här.

Kristina (förskräckt).

Du är der.

Erik (som förut).

Tyst och stilla var!

Karl (smyger sig in).

Det är här.

Walborg och Sigrid (lihaså).

Hvem är der?

Karl.

Tyst och stilla var?

Sigge.

Straxt du honom hit må föra
Jag skall karlen sjelf förhöra!

Lars.

Hit jag straxt skall honom föra
Ni må karlen sjelf förhöra!

Erik (afsidet).

Mig till honom skall han föra,
Och han skall mig sjelf förhöra.

Karl (till damerna).

Låt mig närmare er föra
Och ni skolen allt få höra

Walborg och Sigrid (till Karl).

Snart vi skola allt få höra.

Kristina.

Jag förskräcks, hvad får jag höra?
Hvarthän skall allt detta föra?

Kristina.

Det var min mening att företa en resa — och i dessa oroliga tider — det finnes så många faror

Sigge.

Ingen fara skall hädanefter hota er, min ädla Fru. Hans höga Nåde Konungen har sändt mig hit att vara er och era barns beskyddare.

Kristina.

Jag tackar Konungen och er ni tar ju icke mina barn ifrån mig?

Sigge.

Nej bevars! Ni skall sjelf ledsaga dem till min borg och ni skall finna all gästfrihet under mitt tak.

Kristina.

Under ert tak! Förlåt mig Riddar Sigge. Jag har förut emottagit en inbjudning af min mans frände på Lechtis.

Sigge.

Som ni behagar. Det blir då endast Junkern som följer med mig.

Kristina.

Jag tackar er Riddar Sigge — men gossen blir der jag är.

Sigge.

Om så är, min ädla Fru, så råder jag er i sanning att bygga och bo hos mig. (*Han tar fram ett större papper.*) Konungens befallning vågar jag ej trotsa. — Behagar ni sjelf genomögnadt detta.

Kristina (*mottar darrande skriften och öfverlemnar den åt Erik.*)

Läs!

Erik (*läser*).

— — — "Vidare skall Gustaf Horns äldste son Krister, länsarving till Kankas upptuktas under öga och vård af sin närmaste frände på fädernet" — — —

Sigge (*återtar skriften*).

Om jag äfven önskade att kunna foga mig efter er vilja, så kan jag det intet. — Ni känner nu Konungens befallning.

Kristina.

Och när ämnar ni hemta min Krister?

Sigge.

Nu på stunden. — Ni tillåter mig att förtiga orsaken. — Den klädedrägt ni bär vittnar tillfyllest emot er.

(*Han vinkar La s och talar med honom, Kristina lyfter häftigt upp gossen och trycker honom mot sitt bröst.*)

Walborg (*afsidet*).

Den afskyvärde menniskan, han glömmer hvad hennes klädedrägt nyss har vittnat emot honom.

Sigge (*bjuler armen åt Kristina*).

Ni följer således med?

Kristina.

Nej, aldrig!

Sigge.

Som ni vill; tag då farväl af ert barn!

Kristina.

Det kan, det skall icke ske. Är jag då så öfvergifven att det ej finnes någon, som vill bistå en olycklig mor!

Femte Scenen.

Karl träder raskt fram emot honom, och är åtföljd af fruntimmerna. De öfriga samlas småningom. Sist kommer Svante.

Karl.

Jag vill det, min ädla Fru!

Sigge (*med hän*).

Jaså!

Walborg.

Och jag vill det äfven. (*Niger för Sigge.*) Tillåt mig säga Herr Sigge! att ni ringa skickar er till barnauppfostran Hvilket härligt

exempel; att fria till en förnäm Jungfru och i samma minut springa efter bondflickorna. — Ni kan icke neka det — jag har sett det med mina egna ögon. — Ni ville ju kyssa henne!

Sigge.

Ni har då stått på lur! (*Till de öfriga.*) Ursäkta mig mitt herrskap, men jag nödgas stödja mig vid Konungens befallning.

Karl.

Tillåter ni mig se det bref, som tolkar denna befallning?

Sigge.

Kongens vilja skall vara öppen för en och hvar (*visar brefvet*). — "Hans närmaste frände på fädernet".

Karl (*efter att ha läst*).

Men ert namn finns här icke. — Jag får då upplysa er att mitt rätta namn är Klas Horn af Åminne. Junkerns far och jag äro sysskonobarn och detta kan jag med fullgiltiga vittnen bestyrka. Man har trott mig död, nu är tid att jag står upp igen såsom den jag i verkligheten är: detta barns närmaste frände på fädernesidan.

Kristina.

Hvilken lycka!

Sigge (*visar åter brefvet*).

Läs vidare Herr Klas Horn af Åminne!

Karl (*läser*).

"Hans närmaste frände på fädernesidan,
den der eger kunskap och medel dertill och har
fäste och län, som gränsa till Junkerns arfslott".

(*Han återlemnar modfälld brefvet.*)

Sigge (*med hån*).

Hvar ligger er borg och hvar ligger ert län,
om jag får fråga?

Karl (*står ett ögonblick tankfull,
derefter drar han sitt svärd*).

N 15.

Finale.

Detta svärd
Är allt hvad kvar jag eger,
I rättvis sak, i ärlig färd
Det flerfallt ditt uppväger.

Sigge.

Kungens ord, de äro klara,
Svärdet kan ni gerna spara
Junkern följer mig.

(*Han vill rycka barnet till sig.*)

Kristina (*söker återfå sitt barn*).

O nej hos mig han blifver
Ej mitt barn jag från mig gifver.

Sigge.

Snart skall lagen tvinga dig.

Karl.

Doek förut du strida skall med mig!

Sigge (*drar sitt svärd, men
hejdar sig*).

Ditt hot jag blott föraktar.

Karl (*går honom närmare*).

Försvara dig.

Sigge (*till sina väpnare*).

Den kungaord ej aktar
Åt lagen lemna sig.
Fort brottslingen i bojor slutet!

Väpnarene.

Ditt ord vi lyde på minuten.

Karl (*försvävar sig*).

Bort skurkar bort straxt på minuten.

Sigrid (*går djerft fram*).

Tillbaka!

Melodram.

Sen ni ej tornen öfver skogens toppar här —
Det Odensaari är — han snart befaller der.
(*Visande på Karl.*)

Han eger borg och län och fäste;
Bland riddersmän är han den bäste.

Karl.

Säg! hur skall jag det förstå?

Sigrid.

Om ni min hand ej vill försmå.

Karl (*böjer knä för Sigrid*).

En namnlös fröjd mig förestår!

Sigge.

Med harm i hjertat bort jag går

Kristina.

Till hemmet lugn jag återgår.

Alla de öfriga.

Nu glädje endast förestår.

Svante (*skyndar in med ett öppet bref i handen, åtföljd af Fru Kristinas tärnor. Till Kristina.*)

Aria med Chör.

Ett glädjens budskap man er sänder
Er maka snart tillbaka vänder
För hvar misstanke är han fri.

Alla.

För hvar misstanke är han fri.

Karl (*till Sigge*).

Recitativ.

Till herredag jag här dig kallar!

Sigge (*afsides*).

Mitt blod af vrede svallar
Med mig är det förbi (*skyndar ut*).

(*Kristina omfamnar sina barn och emottar lyckönskningar*).

Alla.

Med våld och svek är det förbi
— O hur skön är vår jord!
Nu kärleken bor
Uti skogen!